

TESZTÉREK

a Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet lapja

XXXVI. évfolyam 1. szám

2026. január

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK ÁLDÁSBAN GAZDAG ÚJ ESZTEN- DŐT KÍVÁNUNK!

Újévi fogadalom helyett

„Én, az Úr, nem változtam meg, de ti is Jákób fiai maradtatok!” (Mal 3,6)

„Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.” (Zsid 13,8)

„Amit megmondasz, igen megbízható.” (Zsolt 93,5a)

Év elején többen tesznek fogadalmat, hogy miben változnak meg az új év folyamán. Aztán ahogy újdonságában kopik az év, egyre inkább szembesülnek saját akaraterejük elégtelen voltával, év végére pedig már csak a kiábrándító megállapítás marad: „Nem változtam semmit.” A tapasztaltabbak már nem is fogadkoznak, ami rosszabb, közülük sokan le is mondanak a változásról. Isten gyermekeiként tudjuk, hogy míg Isten tökéletes volta nem igényel változást – nem is változik –, nálunk az egyáltalán nem erény, ha azok maradunk, akik voltunk. (Természetesen, nem a következetességre gondolok.) Halljuk – vagy talán mi magunk is mondjuk – néha: „Én már csak

ilyen vagyok, s ilyen is maradok.” Persze vannak, akik jólneveltségből ezt nem mondják ki, de a végeredmény ugyanaz: marad minden a régiben. Tény, hogy nehezünkre esik a változás; s nagy többségünknel az idősödő korrallal ez még fokozottabban így van, de nem mondhatunk le róla, mivel *„még nem teljesedett be az ő nyugalmaiba való bemenetelünk ígérete”* (Zsid 4,1). Érdemes magunkat emlékeztetni erre, amikor nagyon a megérkezetség érzése vesz erőt rajtunk. Csak arra kaptunk ígéretet, hogy *„Isten a bennünk elkezdett jó munkáját Krisztus Jézus napjára fejezi be”* (Fil 1,6). Ez pedig előre vetíti a földi életünk végéig tartó folyamatos változás, megújulás szükségességét. Isten ismer minket növekvő tehetetlenségünkkel együtt is, de a változásunk garanciája nem saját magunkban van, hanem Őbenne. Ő megígérte, hogy elkészít ama napra. Márpedig amit megmond, arra lehet építeni! Ha csak a saját korlátos emberi erőforrásainkra tekintünk, akkor joggal gondoljuk lehetetlennek, amit kér tőlünk. Csak a Szentlelkének erejével leszünk képesek az Isten által kezdeményezett változásra. De azzal igen! – *„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.”* – mondja Pál (Fil 4,13). Valójában nekünk nem is önmagunkra kell fókuszálnunk, hanem Őreára, aki mindent kézben tart, és minden

ígéretét beváltja sorra. Ha Őt szemléljük, és szavának engedelmeskedünk, akkor talán mi magunk észre e vesszük, hogy ebbéli foglalatosságunk közepette egyre inkább átítatódunk az Ő isteni természetével. Újévi fogadalom és önbizalmunk megacélozása helyett építsünk az Ő jellemére és ígéreteire!

Sólyom Attila

VÁLTOZÁS

Én, durva, faragatlan kődarab,
ki ott hevertem annyi év alatt
sötéten, félrevetve,
hiún, próbákat dacosan nevetve,
próbákat hogy rajtam faragjanak;
én, aki meg akartam én maradni
inkább csúnyán sötéten, búsan, torzan:

Most itt vagyok a mester műhelyében
s boldogan várom szent vésővonását,
hogy megalkossa bennem képe mását.

Túrmezei Erzsébet

Mégis van remény

Naponta óriási tömegével, szinte dől ránk az információ, a legkülönbözőbb irányból, nem mindig becsületes indítékkal. A szándékoság beismert valóság. Tanítanak az óvodáktól az egyetemig, aztán életünk végéig kötelező „önkéntes jelentkezés” alapján. Olyanra is, aminek hasznát vesszük, és olyanra is, aminek nem. Több óceán távolságából a természeti csapások híre rémít, jóval közelebről kibékíthetetlen fegyveres zűrzavar, értelmetlen testvérharc csatái dúlnak. Tömeggyilkosságok.

Például december 10-én, amikor honfitársunk átveszi Svédországban az irodalmi Nobel-díjat. A király kivételesen megengedi, hogy a kitüntetett magyarul beszéljen. Én azon a napon is olvastam az Áhítat-naptárt. A napi hír és a napi lecke üzenetében különös ellentétre bukantam. A 11 millió svéd korona leendő birtokosa ezzel kezdte: „Nálam a reménység éppen véglegesen kifogyott...”. Az Áhítat-naptárban pedig a reménység volt a napi lecke címe: „Nem hiába reménykedtek”. A „világ-nézeti különbség”, az örök életbe vetett hit,

vagy vallásközöny között vetődik fel. A jól szituált gyulai családból származó, ötvenen túli díjazott szavai és a kevesek által elismert Biblia véleménye között jött létre az ellentmondás. A Sátántangó és a Genézis alapján tett bátorítás szerint. Angyalokról, akiknek nincs szárnyuk és küldetésük, és egy nagyon régi angyalról, akinek volt.

Ezer esztendőök óta van, aki hisz, és közülük senki soha nem csalódott. Arra is találunk példát, hogy egy reményt vesztett ember a pusztulását siettetni. Tesz valamit az érdekében. A másik örül a réti vadvirágnak, eljátsszik a bogarakkal és a tarka lepkékkel. Örül, ha valaki rámosolyog és a segítőkészségét egy kedves mosollyal kiegészíti. Honnan van ez az egészen eltérő vonás az emberekben? Egyáltalán nem a spekulatív politikai manőverekből. Nem kell hozzá sok pénz, mint egy Nobel-díj vagy egy világra szóló lottónyeremény. Volt már, hogy a magyar kormány tagjait a parlamenti ebédlőben egy hajléktalan tisztán, jól öltözötten szolgálta ki. Az emberi sors nincs tekintettel senkire és semmire. Lehet egy kivándorló fiatal magyar diplomás a gazdag Amerikában mosogatólány.

A titkot megfejteni, a társadalmi szélsőségeket kiegyenlíteni „igazságosabb” elosztással, vagy akár fegyverrel, kikényszerített békével nem lehet. Mégis van remény. Van gyógyulás, béke, áldás és váratlan pillanatban áldott fény sugar, ami a sötét alagút kijáratát jelzi. Váratlanul felcsillan előttünk egy fénypont, ami aztán egyre növekszik. Nincs többé álmatlan

éjszaka, reménytelen félelem. Még a méltatlan irigység okozta hamis vádaskodás is hirtelen eltűnik. Ahogy jött, ránk rontott, de eltűnt, ahogy érkezett. Az orvos a betegét először reménykedni tanítja. Orvostól hallottam: „Utóljára hal meg a reménység”.

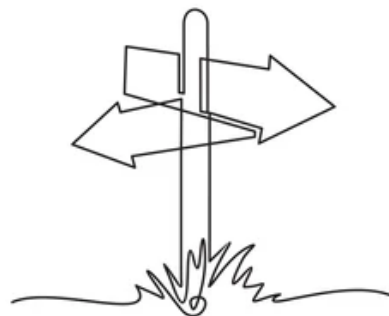
A csend mögött már moccan a világ,
árnyalatnyi fény az éj ölén
A remény lassan újra szárnyra kél,
s megérkezik, ahol a szív remél.

*(mesterséges intelligencia
segítségével írott vers)*

Az Ige mondja: „*A reménység nem szégyenít meg*” (Róma 5, 5). Az első magyar baptista szövetséget szerveztük Viczián János testvérrel. Valamilyen emléktárgyra alkalmas ígét kerestünk, így esett a szemünk elé Róma 12,12: *A reménységben örvendezők*. Azóta világszervezetté vált a kezdeményezés: MABAVIT.

Miért ne lenne érvényessé egyéni életünkre is: *áldott és szent a Reménység*? Sokkal közelebb kínálja magát az optimizmus, mint a sötét kétségbeesés.

Szebeni Olivér

KÖZELG A HAJNAL

Közeleg a hajnal, itt a gyógyulás,
 Oh újra látom hát a kék eget!
 Engesztelőn köszönt a napsugár,
 Jöttömre még a lomb is integet.
 Mohón szívom az édes illatot,
 Mit enyhe szellő szárnya hoz felém,
 Előttem minden olyan szép, derült –
 Az életet ilyennek képzelém.

Új tetterő dagasztja keblemet,
 Csapongó lelkem mindent átölel;
 Oh mégis mily szép élni, küzdeni,
 A viharokban nem lankadva el.
 Termelni eszmét, szépet, nemeset,
 Mit meg nem ért a nagy világ zaja,
 S bár harcaim közt megszúr száz tövis:
 Kiengesztel egy rózsa illata.

Morócz Jenő

Gyülekezeti életképek, beszámolók

**Egy adventi délelőtt
 a József utcában**

December 6-án délelőtt egy közös adventi sütögetésre jöttünk össze számosan, igen különféle korosztályokat képviselve: kezdve a nagyon fiattól (a legkisebb 1 év alatti volt!) egészen a nyugdíjasokig. Mi, idősek közös sütögetésre, adventi sütik készítésére voltunk hivatalosak. Az alkalom főszervezői a fiatal házaspárok voltak, gyakorlatilag minden „sütnivalót” ők szereztek be, ők hozták el, ők készítettek elő. A gyerekek,

akik nagy számban voltak jelen, szintén kivették részüket a sütik formázásából, díszítéséből stb. (A tűzhely kezelése persze nem az ő feladatuk volt... :-). Nagyon jó hangulatban, vidáman ment a munka, ki-ki ott segített, ahol éppen tudott. Ismét nagy hasznát vettük annak, hogy gyülekezetünk konyhája olyan jól felszerelt! A fiatal házaspárok – egymás között ügyesen megszervezve – még kávéról, sőt meleg ebédre is gondoskodtak. Mindenkinek jutott bőven a finomságokból és természetesen meg lehetett kóstolni a frissen kisütött mézes süteket is. Öröm volt ennyi korcsoportból vidáman együtt lenni, együtt dolgozni. És talán a kicsik is ráérezhettek a közös, szeretettel végzett munka jó ízére!

Köszönjük mindenkinek azt, amivel hozzájárult ehhez a szép délelőthöz. Kívánok további áldott lelki és testi készülődést, most már kinek-kinek saját otthonában, és persze áldott karácsonyt – hálás szívvel a Legnagyobb Ajándékért.

Bukovszky Viola

Karácsonyi ebéd és közösség

December 14-én az istentisztelet után közvetlenül a nyugdíjas testvérek együtt karácsonyi ebéden vettek részt. A gyülekezet szervezésében szeretettel és szépen előkészítve fogadták a fiatalabbak az idősebbeket. A finom ebéd mellett igei gondolatokat is kaptunk. Utána elmesélhették a jelenlévők, hogy milyen volt életük első évtizedében, illetve később az ő személyes megélésük karácsony kapcsán. Hazaindulás előtt névre szóló ajándéksomagokkal is kedveskedtek a nyugdíjas testvéreknek. A karácsonyi szeretetközösséget köszönjük Istenünknek és a szolgáló testvéreinknek is.

Józsáné Kati

Törökbálinti Olajág

Advent negyedik vasárnapján gyülekezetünk pár tagja a karácsony örömhírével a törökbálinti Olajág Idősek Otthonába látogatott. A kis kápolna nagyon hamar megtelt a bentlakó idősökkel. Az ige üzenetét, a Lukács 2. részét Nyári Samu olvasta fel. A négytagú énekkar Oláh Miklós vezetésével karácsonyi énekeket adott elő, fuvolán Liptai Hanna, hegedűn Deák Hanna közreműködött. Huszta Tibor testvér és Deák Ildikó karácsonyi verset mondtak. Az ige üzenetét Liptai Gábor az Ézsaiás 9, 6 szerint tolmácsolta, mindegyik csodálatos nevet érthetően és az ige tükrében elmagyarázva:

„Mert gyermek születik nekünk, egy Fiú adatik nekünk és az uralom az Ő vállán lesz. És

hívják nevét Csodálatosnak, Tanácsosnak, Erős Istennek, Örökkévalóság Atyjának, Békesség fejedelmének.”

Nagyon áldásos délutánban volt részünk. Úgy gondolom, az ott lakóknak is sikerült a karácsony üzenetét és igazi fényét átadni.

Deák Ildikó

Innen-onnan

A JÓSÁG DACOL A SORSSAL

Útban a postaládától a bejárati ajtó felé kinyitotta a levelet. Amint az első fejezet végére ért az olvasásban, megállt, mert a szemében fel-toluló könnyektől elmosódott előtte az írás. Néhány másodperc múlva a felhőtlen égre emelte tekintetét, és egy hosszú pillanatig hallani vélte fia hangját, amint a kedvenc dalt éneklé. Miután belépett a házba, letette a levelet, és felhívta a férjét a munkahelyén, az áruházban, hogy elmondja neki, mi történt. A férfi eleinte meg sem tudott szólalni, zavartan igyekezett úrrá lenni kavargó érzésein. – Olvasd fel – mondta azután. Az asszony lágy hangon, lassan olvasott, ízlelgetve minden szót. Amikor befejezte, hosszú ideig mindketten szótlanul tartották kezükben a kagylót, majd a férfi törte meg a csendet: – Tényleg van Isten.

Tizennyolc hónapja a bostoni gyermekkórházban laktak. Kilencéves kisfiuknál rákot állapított meg az orvos. Mintha a sorsnak

mindez kevés volna, az apát éppen akkor bocsátotta el egy műszaki cikkekkel foglalkozó cég, mely csak „létszámcsökkentés” árán tudott talpon maradni. Ez az 1990-es évek bevett kifejezése a munkanélküliség növelésére. Mint sok más ember esetében is, az igazgatóság a döntéssel a halálos ítéletet mondta ki a családi háztartásra. Az asszony könyvtáros volt. A fiukon kívül még három gyereket kellett eltartaniuk, egy hét, egy öt és egy hároméves kislányt. A rák a leggonoszabb betegség, válogatás nélkül falja fel áldozata sejtjeit. Nem törődik a korrallal sem, ugyanúgy megtámadja az ártatlan gyerekeket, mint az időseket, akik legalább már nagyobb szeletét ismerték meg az életnek. A szülők naponta váltották egymást beteg fiuk mellett a kórházban. Az orvosok és ápolónők tiszteletre méltó hősiességgel igyekeztek mosolyt és optimizmust előcsalogatni azokból, akiket megsebzett a betegség keserű valósága.

A kisfiú összebarátkozott egy másik fiúcskával az emeletről. A gyerek 10 éves volt, és – csakúgy, mint ő – rajongott a baseballért. Álmodozásra csábító éjszakákon, amikor a városi csapat odahaza játszott, együtt ücsörögtek a legfelső emeleti kórterem ablakánál, hallgatták rádióan a sportközvetítéseket és nézték a baseball-park távoli fényeit, melyek csillogó tejútként vetültek a júliusi égboltra. A két gyerek elválaszthatatlanná vált. A Red Sox csapat iránti rajongásuk és a rák összeforrasztotta

őket. Természetesen a szülők is jóban lettek egymással. A másik fiú szülei rendkívül jómódúak voltak, de a gazdagságuk sem tudta kiűzni szívükből a szomorúságot, mely minden sérült gyermek szüleinek társául szegődik. A fiúcska anyját és apját mélyen meghatotta, amikor a kilencéves gyerek szülei mindkét gyereknek hoztak ajándékba egy-egy Red Sox feliratú dzsekit és két Mo Vaughn által aláírt baseball labdát.

Amerika a baseball, a csodák és a fejlődés országa, de a rák szinte megállíthatatlan előrehaladását egyik sem képes befolyásolni. Így történt, hogy a kilencéves fiú egy napos, csípősen hideg őszi napon meghalt. Kedvenc játékosai egy sztrájk miatt már régóta nem játszottak. A kórházi költségek és a munkanélküliség csaknem az anyagi csőd szélére juttatták a családot, de tovább kellett küzdeniük a felszínen maradásért, három élő gyermekük érdekében. Mindennap úgy érezték, mintha nehéz terhet kellene felcipelniük egy meredek hegyoldalon a végtelenbe vezető csúcsra. Az apa egy áruházban talált munkát, az anya pedig képtelen volt visszamenni dolgozni. Aznap reggel, amikor megállt a házhoz vezető kerti úton kezében a levéllel, az otthonukat a magas összegű jelzalog miatt már csaknem elárverezték. Elolvasta az első bekezdést.

Sosem fogjuk elfelejteni, mennyi jót tettek a fiunkkal a kórházban. Isten útjai kifürkészhetetlenek. Nekünk nagy szerencsénk van. A fiunk jól van. Az egyik ápolónő beszélt nekünk nehéz helyzetetekről, és szeretnénk, ha elfogadnátok, amit küldünk. A fiatok nagyon sokat adott a mi fiunknak. Mindennap eszünkbe jut. Amikor a Red Sox meccseit nézzük, szinte halljuk, amint bájos énekhangján kedvenc dalát énekelte, a „A csillagokkal ékesített lobogó”-t. Sokat kaptunk tőletek. Most itt az ideje, hogy mi is adjunk valamit. Isten áldjon benneteket.

10 000 dollárt küldtek. Egy megsebzett házaspár ajándéka volt ez egy másik megsebzett házaspárnak. A szívük mélyén lappangó fájdalom mindörökre összekovácsolta őket.

*Mike Barnicle után
Husztáné Anni*

Gondolatok

– „Az élet nagy biztonságát mindig az a kéz adja, amiről tudod, hogy feléd fog nyúlni, ha baj van.” *(ismeretlen szerző)*

– „Ami a vér az ereknek, az a gondolat, s érzés a léleknek.” *(Prohászka Ottokár)*

– Időt kell szakítanod embertársaidra, tégy valamit másokért, ha még oly apróságot is – valamit, amiért fizetséget nem kapsz, csupán a kitüntető érzést, hogy megtehetted.” *(Albert Schweitzer)*

– „Isten áldása van azokon, melyet egy szerető, emberi lélek gyakorol a másokra.” *(George Eliot)*

– „Az élet értéke nem attól függ, hogy mennyi időt töltünk el a földön, sokkal inkább a szeretet mennyiségétől, melyet a ránk kiszabott idő alatt adunk.” *(James C. Brown, orvos)*

– „Az imádság kiássa számunkra azokat a kincseket, melyeket az evangélium feltár a mi hitünk előtt...” *(Kálvin János)*

– „A szeretet nagyobb, mint a halál, hiszen a szeretet maga az Isten. Aki ezt elhiszi, annak számára a halál nem pont, hanem kettőspont...” *(Gyökössi Endre)*

– „Boldogok mindazok, akik őbenne bíznak.” *(Zsoltárok 2:12)*

– „Legnagyobb vagyon a világon: a lelki béke.” *(ismeretlen szerző)*

– „Az Istennel való személyes közösségünk mélységétől függ érte végzett nyilvános szolgálatunk értéke” *(Oswald Chambers)*

– "Édesanyám azt mondta, a legnagyobb kincs nem a pénz, hanem az, ha van kihez hazamenned.” *(ismeretlen szerző)*

EMLÉKEZÉS

2025. október 19-én 130 éves jubileumot ünnepelt a kiskunhalasi gyülekezet. Az ünnepségen részt vett Szebeni Olivér testvér, a gyülekezet egykori lelkipásztora is. Szebeni testvér történelmi visszatekintésében ismertette: a misszió indulása Kazainé Szürü Erzsébet és Vlauvity József baptista bibliaterjesztő, vándorló szabó munkássága nyomán indult el. Az összejöveteleket kilenc évvel az első imaház megépülése előtt az Eskü téri Czirok házban tartották. A gyülekezet 1895-ben alakult önálló szervezett gyülekezetté.

szerkesztő

Gyerekszáj

„Aki utoljára érkezett a Mennysországba, az viszi ki a szemetet... De ne legyél elkenődve, mert a Mennysországba még a szemétnek is igazán jó szaga van.” (8 éves)

Gyülekezetünk betegei

Husza Tiborné	Rottmayer Jenő
Janó Pál és neje	Soltész László
Juhász Gyuláné	Soyvural Emma
Kiss Emil	Stubnya Tiborné
Kovács Lászlóné	Szikszai Lajosné

Lőrincz-Szlepák Otília	Szlepákné Kiss Tamara
Németh Györgyné	Veress Sándor és neje
Puskás Zoltán és neje	Vékony Józsefné Vida Sándorné

„Ó, könyörgést meghallgató, Hozzád folyomodik minden test.” (Zsoltárok 65:3)

Gyülekezetünk idős, beteg, megfáradt testvéreiret hordozzuk imádságainkban. Lehetőségeink szerint látogassuk őket. Beszélgessünk, imádkozzunk velük, értük. Egy telefonhívás, pár soros levél, ígés kártya is nagy örömet okoz számukra.

Hirdetés

Szeretettel jelezzük a Testvéreknek, hogy adományait elektronikus utalással is megküldhetik a Gyülekezet számlaszámára. Missziós adakozás: OTP Bank, Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet; számlaszám: 11708001-20052126

Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet

1084 Budapest, VIII. József u. 12.
www.jozsefutca.hu

Újságunk a „Folyóirat” rovatban is olvasható!

Rendszeres alkalmaink

Vasárnap de. 9:30 imaóra

10:00 istentisztelet

Szerda este 18:00 bibliaóra
utána énekóra